

uanset om den procentuelle overskridelse af hastighedsgrænsen er mindre end 70 pct.

Grænsen på 180 km i timen svarer til en overskridelse på ca. 64 pct. ved 110 km's begrænsning, en overskridelse på 50 pct. ved 120 km's begrænsning og en overskridelse på ca. 38 pct. ved 130 km's begrænsning.

Bestemmelsen træder i kraft den 1. september 2003.

Til nr. 27

Bestemmelsen indeholder en bemyndigelse til at delegere justitsministerens beføjelser i henhold til loven til Rigspolitechefen.

Bestemmelsen svarer til færdselslovens § 134 a, hvorefter trafikministeren har hjemmel til at delegere beføjelser til bl.a. Færdselsstyrelsen og til at fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser.

Trafikministeren har udnyttet denne bemyndigelse, senest ved bekendtgørelse nr. 928 af 22. oktober 2001, hvorefter beføjelser, herunder til at udstede regler, træffe afgørelser og afgøre klager, som bl.a. efter færdselsloven er tillagt trafikministeren, med enkelte undtagelser udøves af Færdselsstyrelsen.

Ved kongelig resolution af 27. november 2001 er visse dele af færdselsområdet overført fra Trafikministeriet til Justitsministeriet, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4-6, 9-12, 16, 17, 21, 23 og 27. Ressortomlægningen har medført visse strukturovervejelser i Justitsministeriet. Disse overvejelser er endnu ikke tilendebragt. Det er dog sikkert, at der ud fra administrative hensyn vil blive tale om at henlægge beføjelser til Rigspolitechefen i betydeligt omfang. Det foreslås derfor, at der også for så vidt angår de dele af færdselsområdet, der er overført til Justitsministeriets ressort, etableres en bemyndigelse for justitsministeren til at henlægge beføjelser til Rigspolitechefen svarende til den bemyndigelse, der er hjemlet for trafikministeren i § 134 a i færdselsloven.

For at opnå de administrative fordele, der er forbundet med henlæggelse af beføjelser til Rigspolitechefen, er det nødvendigt, at klageadgangen til ministeren kan afskæres. Det bestemmes derfor i stk. 2, at ministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelsen i stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Bemyndigelsen til at henlægge beføjelser til Rigspolitechefen og til at fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser vil blive udmøntet i en bekendtgørelse.

Bekendtgørelsen forventes at indeholde regler om afskæring af rekurs, hvilket f.eks. vil indebære, at af-

gørelser i medfør af registreringsbekendtgørelsen, der tidligere blev truffet af Rigspolitechefen som 1. instans med klageadgang til Færdselsstyrelsen, som følge af ressortomlægningen ikke længere vil kunne påklages, men skal træffes endeligt af Rigspolitechefen.

Bestemmelsen træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Til § 2

Bestemmelsen fastlægger lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Det foreslås i stk. 1, at § 1, nr. 4-6, 9-12, 14-18, 21, 23 og 27, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, i stk. 2, at § 1, nr. 1-3, 13, 22 og 25, træder i kraft 1. januar 2003, og i stk. 3, at § 1, nr. 7, 8, 19, 20, 24 og 26, træder i kraft den 1. september 2003.

Den lange ikrafttrædelsestid for hastighedsdelen af lovforslaget (1. september 2003) skal gøre det muligt for politiet og Vejdirektoratet at opsætte de nødvendige skilte mv. på motorvejene forud for de nye hastighedsgrænsers ikrafttræden, samt at foretage de nødvendige ændringer vedrørende bødeberegning mv. i politiets centrale edb-system. Endvidere skal det være muligt at gennemføre en kampagne vedrørende de nye regler forud for disses ikrafttræden, jf. de almindelige bemærkninger punkt 1. For at give bilisterne tid til at vænne sig til de nye regler om obligatorisk tegngivning ved vognbaneskift på motorvej samt obligatorisk anvendelse af havariblink ved uventet kødannelse mv. foreslås det dog, at lovforslagets § 1, nr. 1 og 2, træder i kraft 1. januar 2003.

Endelig foreslås det i stk. 4, at spørgsmålet om straf og frakendelse af førerret i anledning af hastighedsovertrædelser, som er begået inden den 1. september 2003, afgøres efter de hidtil gældende regler.

Straffelovens § 3 indeholder en generel overgangsbestemmelse, hvoraf det fremgår, at i situationer, hvor den ved en handlings påkendelse gældende straffelovgivning er forskellig fra den, der gjaldt ved handlingens foretagelse, afgøres spørgsmålet om strafbarhed og straf efter den senere lov, dog således at afgørelsen ikke derved må blive strengere end efter den ældre lov. Hvis ophøret af lovens gyldighed beror på ydre, strafskylden uvedkommende forhold, bliver handlingen at bedømme efter den ældre lov.

Der har i retspraksis været tvivl om, hvorvidt en forhøjelse af færdselslovens hastighedsgrænser må betragtes som et »strafskylden uvedkommende forhold« med den virkning, at hastighedsovertrædelser, der er begået før forhøjelsen af hastighedsgrænsen, men påkendes efter, skal bedømmes efter den ældre lov, eller om forhøjelsen bør betragtes som udtryk for en ændret